

Arrest

nr. 276 338 van 23 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. LYS
Welgelegenstraat 11
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 21 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PINTO VASCONCELOS, die *loco* advocaat G. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juli 2021 veroordeelt de correctionele rechtbank te Brussel verzoeker tot een gevangenisstraf van vijftien maanden plus één maand voor het plegen van een diefstal met geweld of bedreiging, herhaling van wanbedrijf na wanbedrijf en voor het onwettig verblijven in het Rijk.

Op 22 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 maart 2022. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten;

Naam: S. (...) Voornaam: S. (...) Geboortedatum: (...) 1994 Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Senegal

ALIAS: M. (...) S. (...). geboren op (...) 1994, onderdaan van Senegal; M. (...) S. (...), geboren op (...) 1994, onderdaan van Senegal; M. (...) S. (...), geboren op (...) 1994, onderdaan van Senegal.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, herhaling van wanbedrijf na wanbedrijf, vreemdelingen onwettig binnekomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 14.07.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden + 1 maand.

Overwegende dat uit de veelheid (residue) van de door betrokkene gepleegde feiten evenals uit het feit dat hij het plegen van diefstallen met geweld en bedreigingen blijkbaar als een volkomen evidentie beschouwt, blijkt dat hij een zeer oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat betrokkene een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde vertegenwoordigt;

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Betrokkene laat zich kennelijk omwille van het lucratieve geldgewin gemakkelijk en gewillig verleiden tot ernstige normoverschrijdend gedrag. In de gegeven omstandigheden is er dan ook een reëel recidivegevaar

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar, hem ter kennis gebracht op 19.09.2020.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 2018 in België (zie hoorrecht).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 22.04.2018, 07.10.2018, 02.01.2019, 30.06.2019, 19.09.2020 en 20.06.2021. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 19.09.2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, herhaling van wanbedrijf na wanbedrijf, vreemdelingen onwettig binnekomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 14.07.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden + 1 maand.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 1.12.2021, sinds 2018 in België te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en in slechte gezondheid te zijn; verder verklaarde hij een duurzame relatie te hebben in België met de genaamde B. (...), V. (...), alsook familie in België te hebben nl. B. (...) M. (...) B. (...), geen minderjarige kinderen in België te hebben en niet wenst terug te keren naar Senegal omdat hij vreest voor zijn leven. Hij wenst hier asiel aan te vragen. Mevrouw B. (...), V. (...) is houder van de Belgische nationaliteit, alsook de genaamde B. (...) M. (...) B. (...). Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat er een toestemming tot bezoek werd gegeven voor zijn tante, B. (...), V. (...) en zijn partner, N. (...) D. (...). Tot op heden kwamen geen van deze personen op bezoek in de gevangenis.

Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 01.12.2021 in slechte gezondheid te verkeren, hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Verder verklaarde hij ook niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij vreest voor leven en hier asiel wenst aan te vragen. Tot op heden heeft betrokkene nog stappen ondernomen om internationale bescherming aan te vragen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, herhaling van wanbedrijf na wanbedrijf, vreemdelingen onwettig binnekomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 14.07.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden + 1 maand.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 2018 in België (zie hoorrecht).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 22.04.2018, 07.10.2018, 02.01.2019, 30.06.2019, 19.09.2020 en 20.06.2021. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 19.09.2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 2018 in België (zie hoorrecht).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 22.04.2018, 07.10.2018, 02.01.2019, 30.06.2019, 19.09.2020 en 20.06.2021. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 19.09.2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

Diezelfde dag neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 maart 2022. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: S. (...) Voornaam: S. (...) Geboortedatum: (...) 1994

Geboorteplaats: Saint-Louis Nationaliteit: Senegal

ALIAS: M. (...) S. (...). geboren op (...) 1994, onderdaan van Senegal; M. (...) S. (...), geboren op (...) 1994, onderdaan van Senegal; M. (...) S. (...), geboren op (...) 1994, onderdaan van Senegal.

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.03.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst “hoorplicht” ingevuld op 1.12.2021, sinds 2018 in België te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en in slechte gezondheid te zijn; verder verklaarde hij een duurzame relatie te hebben in België met de genaamde B. (...), V. (...), alsook familie in België te hebben nl. B. (...) M. (...) B. (...), geen minderjarige kinderen in België te hebben en niet wenst terug te keren naar Senegal omdat hij vreest voor zijn leven. Hij wenst hier asiel aan te vragen. Mevrouw B. (...), V. (...) is houder van de Belgische nationaliteit, alsook de genaamde B. (...) M. (...) B. (...). Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat er een toestemming tot bezoek werd gegeven voor zijn tante, B. (...), V. (...) en zijn partner, N. (...) D. (...). Tot op heden kwamen geen van deze personen op bezoek in de gevangenis.

Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het

EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 01.12.2021 in slechte gezondheid te verkeren, hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Verder verklaarde hij ook niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij vreest voor leven en hier asiel wenst aan te vragen. Tot op heden heeft betrokkene nog stappen ondernomen om internationale bescherming aan te vragen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, herhaling van wanbedrijf na wanbedrijf, vreemdelingen onwettig binnekomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 14.07.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden + 1 maand.

Overwegende dat uit de veelheid (residue) van de door betrokkene gepleegde feiten evenals uit het feit dat hij het plegen van diefstallen met geweld en bedreigingen blijkbaar als een volkomen evidentie beschouwt, blijkt dat hij een zeer oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat betrokkene een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde vertegenwoordigt;

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Betrokkene laat zich kennelijk omwille van het lucratieve geldgewin gemakkelijk en gewillig verleiden tot ernstige normoverschrijdend gedrag. In de gegeven omstandigheden is er dan ook een reëel recidivegevaar

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad heeft geen rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding. Voor zover het beroep tegen deze beslissing is gericht, is het beroep dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 23, 62, 74/13, 74/14 en 74/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het materiële motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de manifeste appreciatiefout. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker eveneens de hoorplicht geschonden acht.

Ter adstruering van zijn middel zet hij het volgende uiteen:

"a) Quant à l'ordre de quitter le territoire

1. La partie adverse prend la décision attaquée à l'encontre de Monsieur S. (...), au motif qu'il n'est pas en possession d'un passeport ou d'un visa valable.

Elle motive également la décision attaquée en considérant que Monsieur S. (...) représenterait un risque d'atteinte à l'ordre public en raison de la condamnation pénale prononcée par le Tribunal correctionnel de Bruxelles dont il fait l'objet.

Elle soulève enfin que le requérant n'a pas donné suite à l'interdiction d'entrée qui lui avait été délivrée le 19 septembre 2020.

Force est de constater que, ce faisant, la décision attaquée est insuffisamment et inadéquatement motivée, de sorte qu'elle est entachée d'une erreur manifeste d'appréciation.

2. Notons d'abord que l'Office des Étrangers n'a pas respecté le principe général de droit d'être entendu du requérant.

Dans son arrêt *Mukarubega* du 5 novembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne affirme ceci:

« 42 Selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union dont le droit d'être entendu dans toute procédure fait partie intégrante (arrêts *Sopropé*, C-349/07, EU:C:2008:746, points 33 et 36; *M.*, C-277/11, EU:C:2012:744, points 81 et 82, ainsi que *Kamino International Logistics*, C-129/13, EU:C:2014:2041, point 28).

43 Le droit d'être entendu dans toute procédure est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration. Le paragraphe 2 de cet article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte, notamment, le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son égard (arrêts *M.*, EU:C:2012:744, points 82 et 83, ainsi que *Kamino International Logistics*, EU:C:2014:2041, point 29).

(...)

45 Un tel droit fait (...) partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union.

46 Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt *M.*, EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée) ».

Dans son arrêt *M.G. et N.R. c. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie* du 10 septembre 2013 concernant la prolongation, par les autorités néerlandaises, de la détention de deux étrangers en situation illégale (C.J.U.E., 10 septembre 2013, *M.G. et N.R. c. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, aff. C-383/13 PPU), ladite Cour a également jugé que :

« Pour qu'une illégalité soit constatée, il incombe (...) au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à justifier qu'il soit mis fin à leur détention ».

Et la Cour d'ajouter :

« Ne pas reconnaître un tel pouvoir d'appréciation au juge national (...) risque de porter atteinte à l'effet utile [de la Directive « retour »] ».

Cette définition du droit du requérant d'être entendu préalablement à l'adoption de tout acte administratif risquant d'affecter défavorablement ses intérêts est également reçue en droit belge.

Votre Conseil a en effet jugé, par un arrêt n° 162 974 du 26 février 2016, ce qui suit :

« 4.2. Le Conseil rappelle que l'article 7 de la Loi résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1. de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux

normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après : la directive 2008/115/CE), lequel porte que « Les États membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ».

Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la Loi est ipso facto une mise en œuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce. Le Conseil relève en outre que la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué, dans un arrêt C- 166/13, rendu le 5 novembre 2014, que « Selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union dont le droit d'être entendu dans toute procédure fait partie intégrante (arrêts Sopropé, C 349/07, EU:C:2008:746, points 33 et 36; M., C 277/11, EU:C:2012:744, points 81 et 82, ainsi que Kamino International Logistics, C 129/13, EU:C:2014:2041, point 28).

Le droit d'être entendu dans toute procédure est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration. »

Et Votre Conseil d'ajouter, par le même arrêt :

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M., EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée).

Par conséquent, il découle de l'obligation de prendre, à l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, une décision de retour, prescrite par l'article 6, paragraphe 1, de cette directive, aux termes d'une procédure équitable et transparente, que les États membres doivent, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour.

(...)

4.3. En l'espèce, force est de constater, à la lecture du dossier administratif, qu'il n'apparaît nullement que le requérant ait été informé de la prise future de l'ordre de quitter le territoire attaqué, ni qu'il ait pu faire valoir des observations ou qu'il ait été auditionné, quant à sa situation familiale par exemple.

Il résulte de ce qui précède que le requérant n'a pas pu faire valoir les éléments relatifs à sa situation personnelle (...), dont la prise en compte aurait pu amener à ce que « la procédure administrative en cause [aboutisse] à un résultat différent ».

A ce dernier égard, au vu de la teneur de la note d'observations de la partie défenderesse, le Conseil souligne, à titre de précision, qu'il est erroné de soutenir que l'examen d'une éventuelle violation de l'article 8 de la CEDH doit se faire uniquement lors de l'exécution de l'ordre de quitter le territoire (cfr point 2.3.2. du présent arrêt pour plus de détails). »

Et Votre Conseil de conclure :

« Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, ses observations avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de ce dernier, la partie défenderesse n'a pas respecté le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne et les articles 47 et 48 de la Charte précitée. »

Ces enseignements s'appliquent mutatis mutandis au cas d'espèce et n'ont pourtant pas été pris en compte par l'Office des étrangers.

Or, ainsi que rappelé dans l'exposé des faits, le 21 mars 2022, alors qu'il est détenu à la prison de Saint-Gilles, le requérant est arrêté administrativement en vue de son transfert vers un centre fermé.

Le jour-même, l'Office des Etrangers prend à son encontre un ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement.

Cette décision lui est notifiée le lendemain, 22 mars 2022 à 10h04 (Voy. Pièce 2).

De manière plus que surprenante, le 22 mars 2022 à une heure inconnue, incontestablement postérieure à la notification de la décision précitée, l'Office des Etrangers prend à son encontre un nouvel ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement.

Cette décision lui est notifiée le 23 mars 2022 à 10h50 (Voy. Pièce 1).

Formellement, l'Office des Etrangers justifie cet enchaînement de décisions par cette affirmation :

« Deze beslissing vervangt de beslissing van 21.03.2022 aangezien er nieuwe elementen zijn opgedoken in het administratieve dossier » (Voy. Pièce 1)

Traduction libre :

« Cette décision remplace la décision du 21.03.2022 vu que de nouveaux éléments sont apparus au dossier administratif ».

Force est de constater que cette motivation ne peut être acceptée par la partie requérante, dès lors qu'elle procède d'une erreur manifeste d'appréciation voire d'une volonté de cacher la raison réelle de cette succession de décisions privatives de liberté.

Qui réside en fait en ceci : dans sa première décision attaquée du 21 mars 2022, l'Office des Etrangers n'a pas tenu compte du formulaire droit d'être entendu rempli par la partie requérante depuis le ... 1er décembre 2021.

Soit trois mois avant l'adoption de cette décision.

Elle affirme ainsi dans sa première décision ceci :

« Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 01/12/2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. » (Voy. Pièce 2)

Traduction libre :

« La partie concernée déclare qu'elle a eu la possibilité d'être entendue avant cette décision. L'intéressé a signé le questionnaire pour réception le 01/12/2021. Cependant, l'intéressé a omis de remplir ce questionnaire et de le soumettre à l'administration. Ainsi, l'intéressé, de sa propre initiative, n'a pas informé l'administration des éléments précis caractérisant son dossier alors qu'il avait la possibilité de défendre utilement ses intérêts et d'exprimer son point de vue de manière effective et utile. Le dossier administratif de l'intéressé ne contient aucun élément indiquant que l'intéressé a une vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH.. »

Constatant, vraisemblablement le lendemain, que cette décision initiale était erronément motivée et violait indubitablement le principe général de droit d'être entendu du requérant, l'Office des Etrangers a maladroitement pris à l'encontre du requérant cette seconde décision du 22 mars 2022, attaquée en l'espèce.

Qu'elle justifie à nouveau erronément en estimant que celle-ci procéderait de ce que « de nouveaux éléments sont apparus au dossier administratif ».

Ce qui n'est pas correct en fait ni en droit : ces éléments étaient connus de l'administration depuis le mois de décembre 2021, mais n'avaient tout simplement pas été pris en compte par l'Office des Etrangers.

De ces constatations, deux conséquences.

Premièrement, l'ordre de quitter le territoire du 22 mars 2022 (Voy. Pièce 1), attaqué en l'espèce, est illégal en ce que la motivation qui la justifie n'est admissible ni en fait ni en droit : son adoption n'est pas justifiée par de « nouveaux éléments apparus dans le dossier administratif », contrairement à ce qu'elle affirme.

Deuxièmement, cette décision du 22 mars 2022 (Pièce 1) doit être considérée comme l'accessoire de la décision principale, celle du 21 mars 2022 (Pièce 2), qui elle est illégale.

En ce qu'elle est insuffisamment motivée, n'ayant pas tenu compte du formulaire droit d'être entendu du 1er décembre 2021 (présent depuis le début dans le dossier administratif, et qui devait donc être dès l'origine pris en compte par l'Office), et en ce qu'elle contrevient au principe général du droit de l'Union de droit d'être entendu – consacré par les articles 47 et 48 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne.

Ainsi, l'illégalité manifeste l'ordre de quitter le territoire du 22 mars 2022, principale, entraîne l'illégalité de l'ordre de quitter le territoire du 23 mars 2022, accessoire.

3. La partie adverse motive notamment la décision attaquée en considérant que Monsieur S. (...) représenterait un risque d'atteinte à l'ordre public en raison de la condamnation pénale prononcée par le Tribunal correctionnel de Bruxelles dont il fait l'objet.

Rappelons à cet égard le prescrit de l'article 23 de la loi du 15 décembre 1980 qui précise le ce qu'il faut entendre par la compromission de l'ordre public :

« § 1er. Les décisions de fin de séjour prises en vertu des articles 21 et 22 sont fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'intéressé et ne peuvent être justifiées par des raisons économiques.

Le comportement de l'intéressé doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.

§ 2. Il est tenu compte, lors de la prise de décision, de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume.

Il est également tenu compte de l'existence de liens avec son pays de résidence ou de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille ».

L'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 dispose quant à lui que :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé

[...]

3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale; »

La loi du 15 décembre 1980 ne comportant pas de définition générale de la notion d' « atteinte à l'ordre public », il convient d'appliquer mutatis mutandis la définition reprise dans l'article 23 de la loi à la notion de compromission à l'ordre public telle qu'évoquée par l'article 7 alinéa, 3° de la même loi

Il convient également de se référer au récent arrêt de Votre Conseil n° 240 283 du 31 août 2020 qui se réfère à la jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne en ces termes :

« Ainsi, à la lecture de la jurisprudence de la CJUE, le Conseil rappelle qu'il appartient à la partie défenderesse, en vue d'apprécier si le comportement personnel du requérant est constitutif d'une menace grave, réelle et actuelle pour l'ordre public ou la sécurité nationale, de prendre en considération 'tout élément de fait ou de droit relatif à [s]a situation' et, notamment, 'la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission'. Les critères ainsi décrits ne sont pas exclusifs et rien n'empêche la partie défenderesse d'avoir égard à d'autres éléments, tels que comme en l'espèce le caractère lucratifs des faits commis, prisme qui, contrairement à ce que soutient sans même s'en expliquer la partie requérante, est pertinent pour apprécier le caractère grave réel et actuel de la menace, dès lors que la personne dont le comportement est apprécié n'a en principe du fait de l'illégalité de son séjour pas accès à d'autres sources de revenus. »

En l'occurrence, il convient de souligner que Monsieur S. (...) a purgé l'ensemble de la peine à laquelle il avait été condamné et qu'il a aujourd'hui été libéré.

Cette libération doit être considérée comme un élément permettant d'établir que Monsieur S. (...) ne constitue pas un danger actuel pour l'ordre public.

Cette mise en liberté témoigne en effet de la non-dangerosité du requérant pour l'ordre public et la sécurité nationale.

Dès lors que les autorités judiciaires ont décidé de sa libération, Monsieur S. (...) ne représente pas une menace réelle, actuelle et suffisamment grave au sens de l'article 23 précité.

La partie adverse ne spécifie d'ailleurs pas en quoi la condamnation auquel elle fait référence implique un risque « actuel » alors qu'il est actuellement libre.

Par conséquent, la partie adverse viole le principe général de motivation matériel des actes administratifs ainsi que les articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs en s'abstenant de prendre en considération le fait que Monsieur S. (...) ait déjà purgé l'ensemble de sa peine en vue d'apprécier le caractère « actuel » de la menace à l'ordre public.

En conséquence, la partie adverse viole les dispositions visées au moyen.

4.1. Remarquons en outre que l'ordre de quitter le territoire n'est que très sommairement motivé au regard de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

La partie adverse s'est en fait bornée à constater que :

« Mevrouw B. (...) is houder van de Belgische nationaliteit, alsook de genaamde B. (...) M. (...) B. (...). Uit het gevangenisdossier van de berokkene blijkt dat er een toestemming tot bezoek werd gegeven voor zijn tante, B. (...) V. (...) en zijn partner, N. (...) D. (...). Tot op heden kwamen geen van deze personen op bezoek in de gevangenis.

Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft.

Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het Koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé en gezinsleven niet absoluut is. »

4.2. À cet égard, il convient également de rappeler le prescrit de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme qui dispose que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance (...) »

Au même titre, l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne prévoit que :

« Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de ses communications. »

Tant la Convention européenne des droits de l'Homme que la Charte des droits fondamentaux sont d'application en immédiate en droit belge. Il convient donc de les appliquer.

Rappelons également le prescrit de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 qui prévoit que les autorités doivent tenir compte notamment de la vie familiale en Belgique mais également de l'intérêt supérieur de l'enfant.

En outre, soulignons que, par un arrêt n° 146.651 du 29 mai 2015, Votre Conseil a jugé ceci :

« Le Conseil rappelle que l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur lequel se fonde l'[ordre de quitter le territoire] attaqué a été modifié par la loi du 19 janvier 2012 qui assure la transposition partielle de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après : la directive 2008/115) et porte notamment que :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé : [...] 2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé; [...] ».

Ainsi qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980, relatifs à l'article 7 de cette dernière loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Projet de loi Modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, Résumé, Doc. parl., Ch. repr., sess. ord. 2011-2012, n°1825/001, p.17) ».

La jurisprudence de Votre Conseil offre des éclaircissements plus précis sur ce qu'implique la prise en compte de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme.

Ainsi, aux termes de l'arrêt n° 256.820 du 21 juin 2021, Votre Conseil a rappelé l'état actuel de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme en ce qui concerne l'article 8 de la CEDH en ces termes :

« Quant à l'argumentation fondée sur l'article 8 de la CEDH, le Conseil rappelle qu'en cas de décision mettant fin à un droit de séjour pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale, les droits fondamentaux doivent être pris en compte. Cela découle non seulement du fait que l'article 8 de la CEDH prévaut sur la Loi en tant que norme supérieure, mais également du fait que l'article 23 de la Loi prévoit un certain nombre de garanties qui doivent être respectées si l'État entend mettre fin au droit de séjour pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale. Ces garanties reflètent les exigences découlant de l'article 8 de la CEDH et de la jurisprudence de la Cour CEDH. Conformément à la jurisprudence de la CJUE, une application correcte de l'article 23 précité garantit donc que les droits fondamentaux sont pris en considération. Ce qui précède est également confirmé dans les travaux préparatoires, qui précisent qu'« [i]l y a lieu de souligner aussi que, dans tous les cas, la décision résulte d'un examen individuel. Une mise en balance des intérêts en présence est effectuée à cette occasion. Il est veillé dans ce cadre au respect des droits et libertés fondamentaux, dont le respect de la vie familiale et le droit à la protection contre la torture et les traitements inhumains et dégradants » (Doc. Parl. Chambre, 2016-17, n° 2215/001, p. 18).

A ce sujet, il convient de rappeler que dans l'hypothèse d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour CEDH admet qu'il y a ingérence, et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale, garanti par l'article 8 de la CEDH, n'est en effet pas absolu. Ce droit peut être circonscrit par les Etats, dans les limites énoncées par le

paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi (légalité), qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH (légitimité) et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique afin de les atteindre (proportionnalité). Tous les faits et circonstances pertinents doivent être clairement mentionnés dans la balance des intérêts. Lorsque des considérations d'ordre public ou de sécurité nationale jouent un rôle, quod in casu, la Cour EDH a formulé un certain nombre de critères bien définis que les autorités nationales doivent respecter dans un juste équilibre d'intérêts, à savoir les critères Boultif et Üner (Cour EDH, 2 juin 2015, K.M. contre Suisse, point 51).».

Et Votre Conseil d'ajouter par ce même arrêt :

« Dans l'arrêt Boultif contre Suisse, la Cour a énuméré les critères devant être utilisés pour l'appréciation de la question de savoir si une mesure d'expulsion était nécessaire dans une société démocratique et proportionnée au but légitime poursuivi. Ces critères sont les suivants :

- la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant ;
- la durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ;
- le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'infraction, et la conduite du requérant pendant cette période ;
- la nationalité des diverses personnes concernées ;
- la situation familiale du requérant, et notamment, le cas échéant, la durée de son mariage, et d'autres facteurs témoignant de l'effectivité d'une vie familiale au sein d'un couple ;
- la question de savoir si le conjoint avait connaissance de l'infraction à l'époque de la création de la relation familiale ;
- la question de savoir si des enfants sont issus du mariage et, dans ce cas, leur âge ; et - la gravité des difficultés que le conjoint risque de rencontrer dans le pays vers lequel le requérant doit être expulsé (Cour EDH, 2 août 2001, Boultif contre Suisse, point 40).

Dans l'affaire Üner contre Pays-Bas, la Cour a explicité deux critères se trouvant peut-être déjà implicitement contenus dans ceux identifiés dans l'arrêt Boultif contre Suisse :

- l'intérêt et le bien-être des enfants, en particulier la gravité des difficultés que les enfants du requérant sont susceptibles de rencontrer dans le pays vers lequel l'intéressé doit être expulsé ; et
- la solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination (CEDH, 18 octobre 2006, Üner contre Pays-Bas, points 55 à 58).

La Cour EDH a également souligné que si les critères ressortant de sa jurisprudence et énoncés dans les arrêts Boultif contre Suisse et Üner contre Pays-Bas visent à faciliter l'application de l'article 8 de la CEDH par les juridictions internes dans les affaires d'expulsion, leur poids respectif varie inévitablement selon les circonstances particulières de chaque affaire (Maslov contre Autriche, op. cit., point 70). »

4.3. Ces enseignements trouvent à s'appliquer mutatis mutandis à la situation d'espèce.

L'on ne peut que constater, à la lecture de la décision attaquée, que la partie adverse est restée totalement en défaut d'analyser la situation personnelle de Monsieur S. (...) à l'aune des critères posés par la jurisprudence la plus récente de la Cour Européenne des Droits de l'Homme, notamment dans son arrêt Üner c/ Pays-Bas du 18 octobre 2006.

Ainsi que l'a rappelé Votre Conseil par son arrêt susmentionné, il incombe à la partie adverse « de se référer aux critères précisés par la Cour EDH, notamment dans ses arrêts Boultif et Üner, pour apprécier la nécessité et la proportionnalité de la mesure litigieuse » (Voy. CCE, arrêt n° 238.865 du 23 juillet 2020).

Elle n'a ainsi pas considéré l'atteinte portée à la vie privée et familiale de Monsieur S. (...) à l'aune des critères suivants :

- la durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ;
- la nationalité des personnes concernées ;
- la solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination (CEDH, 18 octobre 2006, Üner contre Pays-Bas, points 55 à 58).

(Voy. Cour EDH 18 octobre 2006, Üner c. Pays-Bas, §57).

En l'espèce, il y a lieu de constater que la partie adverse n'ignorait pas la relation que Monsieur S. (...) et Madame N. (...) entretenaient dès lors que celui-ci a fait état de leur relation dans son formulaire droit d'être entendu du 1er décembre 2021.

Pourtant, la partie adverse n'a pas tenu compte de cet élément dans sa décision.

En outre, la partie adverse n'a pas non plus tenu compte du fait que Monsieur S. (...) était venu en Belgique dans le but de rejoindre sa tante, Madame V. (...) B. (...) et sa nièce Madame M. (...) B. (...) B. (...).

Également, la partie adverse n'a aucunement eu égard à la durée de séjour du requérant. Cela fait pourtant 4 ans qu'il se trouve en Belgique, période durant laquelle il s'est pleinement intégré et a construit des liens affectifs importants avec Madame N. (...).

La partie adverse a également omis de mentionner le fait que l'ensemble des personnes avec qui Monsieur S. (...) entretient une relation affective protégée par l'article 8 de la CEDH sont de nationalité belge.

En ne faisant pas la balance de tels éléments si fondamentaux, il est clair que le caractère proportionnel de l'atteinte portée par la décision attaquée à la vie privée et familiale du requérant n'est pas prouvé en l'espèce.

Ce faisant, la partie adverse a violé le prescrit de l'article 8, § 2, de la Convention européenne des droits de l'Homme.

De plus, les exigences essentielles de motivation formelle et matérielle des actes administratifs telles que posées par les dispositions visées au moyen ne sont pas rencontrées.

4.4. Au regard de ces éléments, il est en fait clair que la décision attaquée risque d'anéantir leur vie privée et familiale en éloignant les partenaires pour une durée indéterminée, dès lors que le requérant serait forcé de quitter le territoire belge.

Le fait pour la partie adverse de n'avoir pas entendu le requérant à cet égard ainsi que le manque de motivation de la décision attaquée quant au respect de la vie familiale de Monsieur S. (...) et sa compagne méconnaît ainsi le prescrit de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, lequel garantit leur droit à la vie privée et familiale, celui de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE ainsi que celui de l'article 74/13 du 15 décembre 1980.

Partant, le moyen est fondé, en chacune de ses branches.

a) Quant à l'interdiction d'entrée de huit ans (annexe 13 sexies)

5. La partie adverse fonde l'interdiction d'entrée de huit ans sur l'article 74/11 §1, quatrième alinéa de la loi du 15 décembre 1980.

En substance, elle reprend les mêmes motifs que ceux invoqués à l'appui de l'ordre de quitter le territoire.

Ainsi, les moyens et motifs invoqués à la décision d'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue de l'éloignement valent mutatis mutandis à l'interdiction d'entrée.

6.1. En outre, il convient de constater que la durée de l'interdiction d'entrée infligée au requérant, à savoir huit ans, n'est en l'espèce nullement motivée.

Il ne s'agit que d'une décision unilatérale de la partie adverse, qui n'est nullement justifiée.

L'article 74/11 §1, prévoit que :

« La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

[...]

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. »

Ainsi, la compétence donnée à la partie adverse de définir la durée de l'interdiction d'entrée d'un étranger est une compétence discrétionnaire.

Pour autant, l'obligation de motivation de sa décision persiste conformément à l'article 74/11 §1, al.1.

Votre Conseil a déjà eu l'occasion de juger dans un arrêt n° 119120 du 19 février 2014 que :

« Het verplicht opleggen van een inreisverbod betekent niet dat daarbij de maximumduur moet worden bepaald of dat geen motivering omtrent de duur zou zijn vereist (RvS 18 december 2013, nr. 225 872). »

En outre, la Cour de Justice de l'Union Européenne a, dans un arrêt du 8 mai 2018, (n° C-82/16, Arrêt de la Cour, K.A. e.a. contre Belgische Staat, 8 mai 2018), jugé ce qui suit :

« 90 En ce qui concerne, deuxièmement, la circonstance que l'interdiction d'entrée sur le territoire découle de raisons d'ordre public, la Cour a déjà jugé que l'article 20 TFUE n'affecte pas la possibilité pour les États membres d'invoquer une exception liée, notamment, au maintien de l'ordre public et à la sauvegarde de la sécurité publique. Cela étant, dans la mesure où la situation des requérants au principal relève du champ d'application du droit de l'Union, l'appréciation de celle-ci doit tenir compte du droit au respect de la vie privée et familiale, tel qu'il est énoncé à l'article 7 de la Charte, cet article devant être lu, le cas échéant, en corrélation avec l'obligation de prendre en considération l'intérêt supérieur de l'enfant, reconnu à l'article 24, paragraphe 2, de la Charte (voir, en ce sens, arrêts du 13 septembre 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, point 81, et du 13 septembre 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, point 36).

91 De plus, en tant que justification d'une dérogation au droit de séjour des citoyens de l'Union ou des membres de leurs familles, les notions d'« ordre public » et de « sécurité publique » doivent être entendues strictement. Ainsi, la notion d'« ordre public » suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société. Quant à la notion de « sécurité publique », il ressort de la jurisprudence de la Cour que cette notion couvre la sécurité intérieure d'un État membre et sa sécurité extérieure et que, partant, l'atteinte au fonctionnement des institutions et des services publics essentiels ainsi que la survie de la population, de même que le risque d'une perturbation grave des relations extérieures ou de la coexistence pacifique des peuples, ou encore l'atteinte aux intérêts militaires peuvent affecter la sécurité publique. La Cour a également jugé que la lutte contre la criminalité liée au trafic de stupéfiants en bande organisée ou contre le terrorisme est comprise dans la notion de « sécurité publique » (voir, en ce sens, arrêts du 13 septembre 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, points 82 et 83, ainsi que du 13 septembre 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, points 37 à 39). »

Or, en l'espèce, il est impossible pour Monsieur S. (...) de comprendre les raisons pour lesquelles une interdiction d'entrée d'une durée de huit ans lui est infligée.

La décision attaquée ne contient en effet aucun élément qui prend en considération les circonstances propres à la cause notamment le fait que Monsieur S. (...) entretienne des liens affectifs avec sa compagne, sa tante et sa nièce.

En outre, la partie adverse s'est abstenue de justifier les raisons pour lesquelles elle avait opté pour huit années d'interdiction alors même que la jurisprudence de Votre Conseil exige une telle motivation.

Enfin, elle se contente de déclarer que le requérant constitue une menace à l'ordre public.

Par contre, elle n'explique pas en quoi, à son sens, le requérant constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave.

6.2. Notons encore qu'il est particulièrement révélateur que la partie adverse opte pour la même durée de 8 ans dans sa première interdiction d'entrée du 21 mars 2022 et dans sa seconde interdiction d'entrée du 22 mars 2022.

Alors même qu'elle est en possession de nouveaux éléments concernant Monsieur S. (...) notamment en ce qui concerne sa vie privée et familiale, la partie adverse décide de maintenir la durée de l'interdiction d'entrée à huit ans.

Elle ne motive aucunement cette décision au regard de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Pourtant, le formulaire droit d'être entendu dont la partie adverse a pris connaissance tardivement indique clairement que le requérant entretient une vie familiale avec sa compagne, sa tante et sa nièce.

La partie adverse se contente pourtant de reprendre tel quel la motivation utilisée pour l'ordre de quitter le territoire sans motiver en quoi, au regard des nouveaux éléments en sa possession, la durée de huit ans qu'elle avait décidé d'infliger lors de sa première décision semble justifiée.

La partie adverse n'explique ainsi pas en quoi la durée de l'interdiction d'entrée est justifiée au regard des éléments dont elle a connaissance.

Cette motivation donne la sensation que la partie adverse n'a adopté la décision attaquée que de manière tout à fait automatique et en faisant totalement fi des éléments propres au dossier de Monsieur S. (...).

En l'absence de toute motivation de la durée de l'interdiction d'entrée, la décision attaquée viole donc les exigences de motivation tant formelle que matérielle posées par les dispositions visées au moyen.

Partant, le moyen est fondé, en chacune de ses branches."

3.2 Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Waar verzoeker in zijn middel de schending van artikel 6 van het EVRM en van de artikelen 74/14 en 74/22 aanvoert, laat hij na uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen precies door de bestreden beslissingen worden geschonden. In dit opzicht is het middel dus onontvankelijk.

De in de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (cf. RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad bemerkt dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing een motivering in feite en in rechte bevatten. Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, motiveert de gemachtigde, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de vreemdelingenwet, dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd omdat hij op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum; omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is. Ook motiveert de gemachtigde waarom verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Hij stelt namelijk, met verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet, dat er een risico op onderduiken bestaat en dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. De gemachtigde zet tevens nadrukkelijk uiteen waarom dit *in casu* het geval is. Verder bevat de eerste bestreden beslissing een uitdrukkelijk motief waarom verzoeker wordt teruggeleid naar de grens.

Ook voor wat betreft de tweede bestreden beslissing motiveert de gemachtigde, met toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, dat verzoeker een inreisverbod van acht jaar wordt afgeleverd omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerder motiveert nadrukkelijk waarom hij *in casu* tot deze conclusie komt en waarom een

inreisverbod van acht jaar proportioneel is. Hij stelt dat uit de veelheid van de door verzoeker gepleegde feiten (recidive), evenals uit het feit dat het plegen van diefstallen met geweld en bedreigingen door verzoeker als een evidentie wordt beschouwd, blijkt dat hij een zeer oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid heeft waaruit kan worden afgeleid dat hij een reële en actuele bedreiging vormt voor een nieuwe aanslag op de openbare orde. Gelet op dit element en op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde is verweerder van oordeel dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel is. Het is dan ook duidelijk waarom verweerder opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar. De bewering van verzoeker dat een specifieke motivering inzake de geldigheidsduur van het inreisverbod ontbreekt, mist feitelijke grondslag.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de determinerende motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissingen inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert aan dat de eerste bestreden beslissing op verkeerde motieven steunt waar hij stelt "*deze beslissing vervangt de beslissing van 21.03.2022 aangezien er nieuwe elementen zijn opgedoken in het administratieve dossier*". Verzoeker betoogt dat verweerder reeds op 21 maart 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering heeft genomen en hem ter kennis heeft gebracht. Verzoeker bekritiseert dat in deze beslissing geen rekening zou zijn gehouden met de vragenlijst "hoorplicht" die hij op 1 december 2021 heeft ingevuld en die zich dus in het administratief dossier bevindt. Verzoeker is van oordeel dat, waar de eerste bestreden beslissing wel rekening zou houden met de vragenlijst "hoorplicht" en waar deze beslissing de beslissing van verweerder van 21 maart 2022 vervangt, er niet kan worden gesproken van 'nieuwe elementen' die zijn opgedoken in het administratief dossier. Verzoeker ziet hierin dan ook een schending van de motiveringsplicht.

De Raad ziet echter niet in welk belang verzoeker bij een dergelijke kritiek heeft. Zelfs indien de beslissing van verweerder van 21 maart 2022, die overigens niet het voorwerp vormt van de huidige procedure, geen rekening zou hebben gehouden met hetgeen verzoeker heeft verklaard in de vragenlijst "hoorplicht", stelt de Raad alsnog vast dat deze beslissing zich niet langer in het rechtsverkeer bevindt. De eerste bestreden beslissing vermeldt immers uitdrukkelijk dat deze beslissing de beslissing van verweerder van 21 maart 2022 vervangt. De kritiek van verzoeker op het feit dat deze beslissing zou zijn genomen zonder in acht name van de vragenlijst "hoorplicht", is dan ook niet dienstig. Verder heeft verzoeker evenmin belang bij zijn kritiek dat de eerste bestreden beslissing onjuist vermeldt dat er "*nieuwe elementen*" zijn opgedoken in het administratief dossier. Ongeacht of verweerder ten tijde van het nemen van de beslissing van 21 maart 2022 reeds op de hoogte was van de vragenlijst "hoorplicht" of niet, uit de eerste bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat er wel rekening is gehouden met hetgeen verzoeker daarin heeft verklaard. Verzoeker toont niet aan dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met deze elementen. Het feit dat verweerder motiveert dat er "*nieuwe elementen*" zijn opgedoken in het administratief dossier, kan niet tot de nietigheid van de eerste bestreden beslissing leiden. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, de eerste bestreden beslissing niet als *accessorium* van verweerders beslissing van 21 maart 2022 kan worden gezien. Immers blijkt niet op basis waarvan verzoeker tot een dergelijke conclusie komt. Meer nog, de eerste bestreden beslissing stelt duidelijk dat hiermee de beslissing van 21 maart 2022 wordt vervangen, waardoor deze laatste beslissing niet langer bestaat. De ene beslissing heft de andere op, waardoor ze geen *accessorium* van elkaar kunnen zijn.

In zoverre verzoeker het hoorrecht geschonden acht, moet het volgende worden opgemerkt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet nemen van de bestreden beslissingen had kunnen beïnvloeden (cf. HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Waar verzoeker stelt dat hij niet zou zijn gehoord, kan hij niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat hij minstens in de gelegenheid werd gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken door het invullen van de vragenlijst "hoorplicht". Verzoeker bevestigt zelfs dat hij een dergelijke vragenlijst heeft ingevuld op 1 december 2021. Verzoeker verduidelijkt verder niet welke elementen hij aan de gemachtigde niet kenbaar heeft kunnen maken die van aard zijn om de gemachtigde te doen afzien van het nemen van de bestreden beslissingen of hem konden beïnvloeden. De schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

De Raad bemerkt verder dat waar verzoeker zich beroept op artikel 23 van de vreemdelingenwet, deze bepaling *in casu* geen toepassing vindt. Met de bestreden beslissingen wordt immers geen einde gesteld aan een verblijfsrecht. Meer nog, verzoeker verblijft illegaal in België en beschikt geenszins over een verblijfsrecht in het Rijk. Artikel 23 van de vreemdelingenwet, dat enkel van toepassing is in situaties waarin een verblijfsrecht wordt beëindigd overeenkomstig de artikelen 21 en 22 van de vreemdelingenwet, speelt hier dus niet. Verzoeker kan zich niet dienstig op deze bepaling beroepen en kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat, bij gebrek aan een definitie van de term 'inbreuk op de openbare orde' in artikel 7 van de vreemdelingenwet, artikel 23 van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Verzoeker betwist alsnog dat hij een gevaar voor de openbare orde vormt. Hij betoogt dat, gezien hij zijn gevangenisstraf reeds heeft uitgezeten en hij inmiddels is vrijgelaten, hij niet langer kan worden gezien als een gevaar voor de openbare orde. Het feit dat hij de gevangenis heeft mogen verlaten, impliceert volgens hem dat hij per definitie geen gevaar meer vormt voor de openbare orde. Verweerder toont volgens verzoeker in ieder geval niet aan waarom hij actueel nog een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Verzoekers kritiek in verband met het gebrek aan een actueel gevaar voor de openbare orde heeft echter slechts betrekking op één van de determinerende motieven van de eerste bestreden beslissing. Uit deze beslissing blijkt namelijk niet dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt enkel en alleen omdat hij door de correctionele rechtbank is veroordeeld tot een gevangenisstraf. Verweerder motiveert dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden omdat hij zich herhaaldelijk heeft schuldig gemaakt aan strafbare feiten waarvoor hij strafrechtelijk is veroordeeld. Verweerder legt de nadruk op het feit dat verzoeker een recidivist is die het plegen van diefstallen met geweld en bedreigingen blijkbaar als een volkomen evidentie beschouwt. Volgens verweerder heeft verzoeker dan ook een zeer oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid, waaruit legitiem kan worden afgeleid dat hij een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Verweerder voegt hieraan toe dat verzoekers gedrag laakbaar is geweest en hiermee uiting heeft gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid waarbij hij geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van anderen en voor de regels geldend in een rechtsstaat, noch voor de maatschappelijke normen. Volgens verweerder laat verzoeker zich gemakkelijk verleiden tot ernstig normoverschrijdend gedrag en bestaat er een reël recidivegevaar. Verweerder concludeert dat, gelet op de maatschappelijke impact van de feiten, verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker aannemelijk tracht te maken, doet het feit dat hij zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten hier geen afbreuk aan. De Raad ziet niet in waarom het feit dat hij zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten automatisch zou impliceren dat verzoeker geen gevaar voor de openbare orde meer kan vormen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij niet kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Vervolgens beroept verzoeker zich op een schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Volgens hem heeft verweerder geheel

nagelaten een afweging van zijn persoonlijke situatie te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij verwijst hiervoor naar zijn relatie met mevrouw N. en naar het feit dat zijn tante en zijn nichtje in België wonen. Verzoeker hekelt ook dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn verblijf gedurende vier jaar in het Rijk.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in die zin hogere Europese rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker beroept zich op zijn gezinsleven met zijn tante en zijn nichtje enerzijds en op zijn relatie met mevrouw N. anderzijds. Voor wat betreft de banden tussen verzoeker en zijn tante en nichtje, merkt de Raad op dat het gaat om familiebanden tussen volwassen gezinsleden. Voor het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen meerderjarige familieleden, *quod in casu*, moeten bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt immers hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat er dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan, waardoor hij geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoont. Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij hekelt dat verweerder niet heeft vermeld dat zijn nichtje en zijn tante de Belgische nationaliteit hebben. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt immers het tegendeel, daar wordt gemotiveerd *“Mevrouw B. (...) V. (...) is houder van de Belgische nationaliteit, alsook de genaamde B. (...) M. (...) B. (...)”*.

Voor wat betreft verzoekers relatie met mevrouw N, merkt de Raad op dat een stabiele *de facto* partnerrelatie onder de draagwijdte van artikel 8 van het EVRM valt zonder dat een huwelijk of wettelijke samenwoning is vereist. Het is echter wel vereist dat deze relatie getuigt van de nodige stabiliteit, duurzaamheid en standvastigheid. De Raad stelt vast dat verzoeker evenwel vermeldt dat hij een relatie heeft met mevrouw N, doch op geen enkele manier aantoont dat deze relatie de nodige stabiliteit, duurzaamheid en standvastigheid kent. Zoals verweerder bovendien motiveert in de eerste bestreden beslissing, dient betrokkene te weten dat zijn gezinsleven met zijn partner vanaf het begin precair is gezien

zijn illegale verblijfsstatus. Waar het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke gevallen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Nog daargelaten het feit dat verzoeker niet aantoont te beschikken over een beschermenswaardig privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, bemerkt de Raad dat verweerder in de bestreden beslissingen alsnog is overgegaan tot een onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hierin wordt gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst “hoorplicht” ingevuld op 1.12.2021, sinds 2018 in België te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en in slechte gezondheid te zijn; verder verklaarde hij een duurzame relatie te hebben in België met de genaamde B. (...), V. (...), alsook familie in België te hebben nl. B. (...) M. (...) B. (...), geen minderjarige kinderen in België te hebben en niet wenst terug te keren naar Senegal omdat hij vreest voor zijn leven. Hij wenst hier asiel aan te vragen. Mevrouw B. (...), V. (...) is houder van de Belgische nationaliteit, alsook de genaamde B. (...) M. (...) B. (...). Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat er een toestemming tot bezoek werd gegeven voor zijn tante, B. (...), V. (...) en zijn partner, N. (...) D. (...). Tot op heden kwamen geen van deze personen op bezoek in de gevangenis.

Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

(...)

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd aangaande zijn privé- en gezinsleven in België.

De Raad bemerkt tenslotte dat verzoeker evenmin kan worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de duur van zijn verblijf in België, nu in de eerste bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd *“betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst “hoorplicht” ingevuld op 1.12.2021, sinds 2018 in België te verblijven”*. Verzoeker toont niet aan dat verweerder met dit element geen rekening heeft gehouden en toont niet aan dat een verblijf van vier jaar in het Rijk op zich in de weg staat van het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN